

kostninger ogsaa viser, at det er en national-økonomisk forstandig Omflytning. Men det savner jeg Midler til at bedømme. Man kan henvise os til Margarinen, og Margarineproduktionens Betydning er jo stor for vort Samfund. Men hvis Smørrets Dyrhed derfor ikke rammer den almindelige Befolkning, saa rammer den den gennem Mælken. Fordi den engelske Shilling er for meget værd, maa vi betale for meget for vor Mælk. Jeg beklager derfor i allerhøjeste Grad, at den højtærede Landbrugsminister har svaret afvisende paa de indtrængende Henstillinger angaaende dette Spørgsmaal. Det er atter et Vidnesbyrd om, hvor vaklende og forskellig denne Regering paa Grund af sin tidligere Holdning tager paa disse Spørgsmaal.

Mælk er for visse Dele af Befolkningen, navnlig for Børnene, en Livsfornødenhed paa samme Maade, som Brød er en Livsfornødenhed for alle. Landbrugsministeren erkender Brødet's Nødvendighed som Livsbetingelse, han tager derfor alt Kornet ind, og hvis han kan sælge noget, tager han Eksportprisen ind i Statskassen. Paa dette Punkt gaar han skrappt til Værks som Statsreguleringsmand. Men naar han kommer til Mælken, afviser han at gøre noget, skønt Mælken so Livsfornødenhed for Børnene staar paa Højde med Brødet som Livsfornødenhed for os alle. Jeg vil sige, at det er og maa være en Samfundspligt for os at skaffe Børnemælk frem til rimelig Pris for den store Befolkning, det ske paa den ene eller den anden Maade: ved direkte Stats-tilskud, saaledes som nu Brødprisen er nedsat, eller ved en Erkendelse af, at naar Smørproducenterne opnaar tilfredsstillende Priser paa det udenlandske Marked sammenholdt med, hvad de faar af det danske Samfund gennem Valutaoverprisen, maa de ogsaa paa en eller anden Maade kunne skaffe nogen Mælk frem til rimelig Pris. Jeg tør ikke anvise, hvilken af disse Veje der kan blive Enighed om at gaa, men der maa tilvejebringes en Ordning, hvorved Mælken ikke fordyres for Børnene paa en saadan Maade, at det bereder vore Ernæringsforhold Vanskelighed paa det grundlæggende Sted.

Vaklende, snart inde i Regulering, snart inde i en stejl Afvisning deraf, er Regeringen, Brændselsloven er for sent fremkommet som et Vidnesbyrd om den indre Kamp mellem: Skal jeg, eller skal jeg ikke, tør jeg, eller tør jeg ikke, kan jeg, eller kan jeg ikke? Den kom med de rigtige Principper, men for sent, den indfører hele Systemet fra tidligere Tid, men for sent.

Jeg beklager meget, at den højtærede Indenrigsminister har foreslaaet Brændselsnævnet og derigennem Rigsdagens Kontrol med hele Brændselsvirksomheden fjernet. Brændselsnævnet er dog skabt i sin nuværende Form som et Rigsdagskrav, men jeg tænker mig, at det er det Offer til Teoriene, som gives. Hele Ordningen føler man som en Nødvendighed, og den gennemfører man; men naar der findes et eller andet Organ, som man nu i saa mange Aar har bagtalt og angrebet, saa lader man det gaa væk og mener, at man dermed har været en uhyre Frihedshelt, man forkynder, at Nævnet skal man bort fra o. s. v.

Hvad vil det sige? Der sættes i Stedet for Nævnet noget andet, der staar udtrykkeligt, at der skal være nogle andre til Hjælp, men det er ikke mere dem, som Rigsdagen kender. Det er det Ministerium, som har klaget over den foregaaende Regerings Holdning, der nu afskediger Rigsdagens 8 tilsynshavende Brændselsmænd og i Stedet skaber nogle bureaukratiske sagkyndige oppe i Ministeriet. Jeg vil gerne overfor dette sige en Gang for alle til Ministeriet, at naar det bygger paa, at det vil have sine Prisfastsættelseslove frem gennem Afviklingsudvalget, som der staar i Brændselsloven, saa maa en saglig tilfredsstillende Forberedelse gaa forud. Hvis ikke en saglig tilfredsstillende Forberedelse, f. Eks. gennem Brændselsnævnet for Brændselsprisens Vedkommende, foreligger, kan man ikke vente, at Rigsdagspartier, der staar i et fjernere Forhold til Regeringen end nogle andre, ubeset vil antage, hvad der kommer fra Ministeriet. Altsaa, Ministeriet vil tjene sig selv foruden Landet bedst, hvis det bevarede den tilfredsstillende saglige Forberedelse i saadanne Udvalg, hvis Sammen-sætning fra alle Sider kan godkendes.

Men det store Skridt staar endnu tilbage at tage. I „Berlingske Tidende“ stod i Gaar en Artikel, som hedder: „Folket og Prøven“. Den kunde ogsaa hedde: „Ministeriet og Prøven“ — nu skal Ministeriet prøves —, men Artiklen har altsaa stillet det op, som om det er Folket, der skal prøves. Artiklens Forfatter siger, at han ikke har Kendskab til de Indstillinger, Regeringen vil modtage fra Valutakommis-sionen, men kun „Indtrykket af, at de meget snart vil foreligge, at de vil tilraade radikale Forholdsregler, og at disse Raad i stor Udstrækning kan ventes tage til Følge“. Den almindelige Opfattelse vil være, at et besindigt Blad som „Berlingske Tidende“ ikke faar saadanne Indtryk uden Grund. „Berlingske Tidende“ skrider da ogsaa